

LAKIALOITE 58/1999 vp

Laki autoverolain 51 §:n muuttamisesta

Eduskunnalle

Autoverolain 9 luvussa määritellään ne edellytykset, joiden perusteella kansalainen voi saada alennuksen hankkimansa auton autoverosta tai jälkikäteen maksamansa veron palautuksena takaisin. Kyseisessä luvussa, sen 50 §:n 1 momentissa, todetaan, että ”tullihallitus voi erityisistä syistä hakemuksesta määräämillään ehdoilla alentaa suoritettua tai suoritettavaa autoveroa ym. tai poistaa ne kokonaan”. Toisaalta lain 51 §:n 1 ja 2 momentissa todetaan, että henkilölle, jonka tietyistä vammoista aiheutuva haitta-aste on vähintään 80 prosenttia ja jonka henkilökohtaiseen käyttöön auto tulee, tai toisaalta henkilölle, jonka haitta-aste on 60 prosenttia ja jolle auton hankinta on tarpeellinen toimen tai työn vuoksi, on Helsingin piiritullikamarin hakemuksesta määrättävä maksettavaksi valtion varoista takaisin suoritettu autovero tietyissä markkamääräisissä rajoissa. Saman pykälän 2 momentissa määritellään puolestaan edellytykset osittaiselle, 60 prosentin suuruiselle autoveron palautukselle.

Olenainen ero mainituissa lain 50 ja 51 §:ssä on se, että 50 §:ssä puhutaan ”erityisistä syistä” autoveron palautuksen edellytyksinä ja 51 §:ssä vaaditaan auton tarvetta ”toimen, työn tai opiskelun” kannalta. Käytännössä tämä määritelmien epämääräisyys ja osittainen ristiriitaisuus on aiheuttanut monia eriskummallisia ja epäoikeudenmukaisia hylkääviä päätöksiä tehtyihin autoveronpalautushakemuksiin. Tapausten kirjo on laaja, mutta mainittakoon yksi esimerkki, joka hyvin osoittaa lain nykyisen muodon toimimattomuuden ja epäoikeudenmukaisuuden: Mi-

käli henkilö, jolla on vamman kokonaishaitta-aste yli 60 prosenttia, mutta alle 80 prosenttia, tekee pätkätyötä eli nykyisin varsin yleisiä ja jopa suositeltuja lyhyitä toistuvia työsuhteita, hakee autoveron palautusta väärään aikaan, eli ollessaan työsuhteiden välillä aktiivisena työnhakijana työvoimatoimistossa, häneltä evätään lain 51 §:n perusteella autoveron palautus. Jos sama henkilö hakisi samasta autosta maksettua autoveroon palautusta työssä ollessaan, hänelle myönnettäisiin palautus. Todettakoon vielä, että varsinkin vammaisilla on nykyisin jopa yleisempää työllistyä lyhyissä tilapäisissä työsuhteissa kuin vakituisissa työsuhteissa.

Vallitseva tilanne aiheuttaa selvästi vammaisen kannalta syrjäntätilanteen, kun hän joutuu ilmoittamaan työvoimatoimistoon, ettei hän ole enää aktiivisena työnhakijana, koska hänellä ei ole edellytyksiä työssä välttämättömään liikkumiseen auton puuttuessa. Tilanne ei ole korjattavissa edes sillä, että henkilö uusisi hakemuksensa työllistyttyään, sillä silloin hakemus todetaan jo kerran käsitellyksi ”väärään aikaan”. Ainoa keino onkin tässä tapauksessa hakeutua ”verotus-tyistä” opiskelemaan, jolloin piiritullikamari ja lääninoikeus tulkitsevat ”erityisten syiden” toteutuvan.

Edellä kuvattu käytännön tapahtumiin pohjautuva esimerkki autoverolain epäkohdista merkitsee sitä, että vammaisen on osattava keinoilla lain pykälän välillä tai hän putoaa tyhjään päälle. Tämä ei voi olla lain alkuperäinen tarkoitus ja siksi olisikin myös lain 51 §:n 1 ja

2 momenttiin lisättävä 50 §:ssä oleva peruste ”erityisistä syistä”, jolla nimenomaan tarkoitettai-
siin tilannetta, jossa palautusta hakeva vammai-
nen on työsuhteiden välillä työvoimatoimistossa
aktiivisena työnhakijana ja jonka tuloksena to-
dennäköisesti ennemmin tai myöhemmin saata-

van työpaikan vastaanottamisen edellytyksenä
on auton käyttömahdollisuus.

Edellä olevan perusteella ehdotan,

että eduskunta hyväksyy seuraavan lakiehdotuksen:

Laki

autoverolain 51 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun autoverolain (1482/1994) 51 §:n 1 ja 2 momentti seuraavasti:

51 §

Milloin autoa ensi kertaa rekisteröitäessä sen omistajaksi tai haltijaksi on rekisteröity sellainen invalidi, jonka liikunta- tai näkövammasta aiheutuva pysyvä haitta-aste on vähintään 80 prosenttia ja jonka henkilökohtaiseen käyttöön auto tulee, tai sellainen invalidi, jonka pysyvä haitta-aste on vähintään 60 prosenttia ja jolle auton hankinta on hänen toimensa, työnsä tai ammattiin valmistumista varten tapahtuvan opiskelun hoitamiseksi, sekä muun erityisen syyn, kuten työmarkkinoiden käytettävissä olemisen mahdollistamiseksi olennaisen tarpeellinen, Helsingin piiritullikamarin on hakemuksesta määrättävä asettamallaan ehdoilla valtion varoista maksettavaksi takaisin vero, kuitenkin enintään 22 400 markkaa. Milloin hakija ajokortissa olevalla merkinnällä tai muutoin luotettavasti osoittaa, että hänen on käytettävä automaattivaihteista autoa, veroa palautetaan edellä mainituin edellytyksin enintään 29 600 markkaa. Jos auto on ollut haltijan käytössä, vero palautetaan vasta, kun haltija on merkitty auton omistajaksi. Hakemus voidaan tehdä ennen kuin hakija on rekisteröity auton omistajaksi, mutta se on tehtävä 6 kuukauden kuluessa siitä kun hakija on

merkitty rekisteriin auton omistajaksi, uhalla, että oikeus palautuksen saamiseen on menetetty.

Milloin autoa ensi kertaa rekisteröitäessä sen omistajaksi tai haltijaksi on rekisteröity sellainen invalidi, jonka liikuntakyky on alaraajan tai alaraajojen puuttumisen tahi toiminnan vajavuuden vuoksi siten alentunut, että hänen pysyvä haittaasteensa on vähintään 40 prosenttia, Helsingin piiritullikamarin on hakemuksesta 1 momentissa säädetyillä ehdoilla määrättävä valtion varoista maksettavaksi takaisin 60 prosenttia verosta, kuitenkin enintään 14 600 markkaa. Palautusta myönnetään vain autosta, joka hankinta on invalidille hänen toimensa, työnsä tai ammattiin valmistumista varten tapahtuvan opiskelun hoitamiseksi, sekä muun erityisen syyn, kuten työmarkkinoiden käytettävissä olemisen mahdollistamiseksi olennaisen tarpeellinen. Hakemus voidaan tehdä ennen kuin hakija on rekisteröity auton omistajaksi, mutta se on tehtävä viimeistään 1 momentissa säädetyssä ajassa.

—————
Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 1999.

Helsingissä 19 päivänä toukokuuta 1999

Raimo Vistbacka /ps

LAGMOTION 59/1999 rd

Lag om ändring av 11 § lagen om barndagvård

Till riksdagen

Barndagvården borde mer än tidigare ses som en del av begreppet det livslånga lärandet. Redan idag är dagvården mera än endast vård. Dagvården tillskrivs i allt högre grad en pedagogisk funktion, vilket tydligt framgår bland annat av den förskoleundervisning som bedrivs inom dagvården. Detta understryks ytterligare i och med att en reform med avgiftsfri förskoleundervisning för åldersklassen sexåringar som mål inleds i enlighet med regeringsprogrammets utfästelser den 1 augusti 2000. Rätten till förskoleundervisning och ett heltäckande ansvar för kommunerna att anordna förskoleundervisning skall införas från och med den 1 augusti 2001.

Alla barn har idag en subjektiv rätt till dagvård. Kommunernas skyldighet att ordna barndagvård omfattar nu alla barn under skolåldern. Den subjektiva rätten har ökat vårdnadshavarnas medvetenhet om dagvårdens pedagogiska innehåll. Dagvården är inte idag längre en serviceform som erbjuds familjerna på sociala grunder utan på jämlika grunder. En primär målsätt-

ning bör vara att kvaliteten på dagvården hålls på en hög nivå oberoende av producenten av dagvårdsplatserna.

Som grund för en gemensam förvaltning för dagvården och utbildningen ligger tanken om ett livslångt lärande och en språklig och kulturell fostran som har sin början redan före skolstarten. I de flesta länder i Europa ses barndagvården som en naturlig del av utbildningssektorn. Bland annat i Sverige har de flesta kommunerna överfört barndagvården till utbildningsväsendet. I Finland har vi det läget att 11 § 3 mom. lagen om barndagvård (36/1973) stadgar att socialnämnden i kommunerna skall ansvara för dagvårdstjänsterna i kommunerna. Den nya kommunallagen å andra sidan ger kommunerna rätt att själva besluta om förvaltningen av barndagvården.

Med stöd av det ovan anförda föreslår jag

att riksdagen skall godkänna följande lagförslag:

Lag

om ändring av 11 § lagen om barndagvård

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 19 december 1973 om barndagvård (36/1973) 11 § 3 mom., sådant det lyder lag 875/
1981 som följer:

11 §

Denna lag träder i kraft den
199 .

De åligganden som enligt denna lag ankommer på kommun sköts av socialnämnden eller utbildningsnämnden.

Helsingfors den 19 maj 1999

Margareta Pietikäinen /sv